

Küçük Cam Ustası

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Cam Ustası

Yavuz DEMİRKİRAN

Kıvrımlı tek sokaklı küçük bir köyde, eski gri taşlardan yapılmış bir kütüphane vardı. Ella her güneşli sabah oraya giderdi; sadece kitaplar için değil, kapının üstündeki uzun pencere için de. Güneş ışığı içeri dolduğunda cam kırmızı, mavi, sarı ve yeşile bürünürdü. Ella bunun gördüğü en büyüğü şey olduğunu düşünürdü.

Ella sekiz yaşındaydı; kıvrıcık siyah saçları kurdelelerle bağlanmış iki topuzdu. Çizgili bir tişörtün ve mavi tulumun üzerine hardal sarısı bir kazak giyerdi. Kütüphane zemininde dans eden renkleri izlerken kocaman koyu kahverengi gözleri parıldardı. 'Pencere bunu nasıl yapıyor?' diye sesli düşündü; yuvarlak yanakları merakla ısıldıyordu.

Sol Dede köyün cam ustasıydı. Kısa beyaz saçları, düzgün beyaz sakalı vardı ve yuvarlak gözlük takardı. Uzun, ince parmakları hep cam parçalarını kesmek ve yerleştirmekle meşguldü. Ella ona, 'Bana kütüphaneninki gibi bir pencere yapmayı öğretir misin?' diye sordu. Sol Dede gülümsedi, gri gözleri parladı. 'Sabır ister,' dedi, 'ama evet.'

Ertesi gün Ella, Sol Dede'nin atölyesinde yeşil bir önlük bağladı. Atölye her renkten camla doluydu, düzgün yığınlar hâlinde istiflenmişti. Beyaz patili zencefil kedisi Pip içeri süzüldü ve güneşli bir pencere kenarına oturdu. Sol Dede, Ella'ya cam kesiciyi güvenle nasıl tutacağını gösterdi. 'Önce küçük parçalarla çalışacağız,' dedi.

Sol Dede bir cam parçasının üzerine düz bir çizgi çizdi. 'Hafifçe bastır ve kesiciyi çizgi boyunca yuvarla,' diye açıkladı. Ella denedi ama cam yanlış yerden kırıldı. 'Eyvah!' dedi. Sol Dede omzunu sıvazladı. 'Bu herkesin başına gelir. Yeniden dene.' Ella derin bir nefes aldı ve bir kez daha denedi; bu sefer kesim temiz oldu.

Ella her öğleden sonra cam kesmeyi çalıştı. Bazı günler parçalar kırıldı, bazı günler tam istediği gibi çıktı. Pip yere düşen küçük cam kıvrımlarının peşinden koştu. 'Cam bir yapboz gibidir,' dedi Sol Dede. 'Her parçayı uyacak şekilde kesmelisin.' Ella dikkatli ve sabırlı olmayı öğrendi; zamanla kesimleri daha düz ve emin oldu.

Bir gün Sol Dede, Ella'ya parçaları kurşun şeritlerle nasıl birleştireceğini gösterdi. 'Buna kurşunlama denir,' dedi. 'Camı yerinde tutar.' Ella onun uzun parmaklarının her parçanın çevresine kurşunu nasıl bastırdığını izledi. Sonra kendisi denedi ama kurşun çizgisi titredi. 'Kolay değil,' diye iç çekti. 'Hayır,' dedi Sol Dede, 'ama giderek iyileşiyorsun.'

Ella kütüphane için bir pencere yapmak istedi. Kâğıda bir desen çizdi: kocaman bir güneş, bir ağaç ve bir kuş. Sol Dede desene baktı ve başını salladı. 'Bu güzel bir desen,' dedi. 'Şimdi renkleri seçelim.' Ella güneş için parlak sarı, ağaç için yeşil, kuş için mavi seçti. Pip kırmızı bir parçaya pati attı ve Ella güldü.

Bütün parçaları kesmek günler sürdü. Ella'nın elleri yoruldu, bazen hatalar yaptı. Bir keresinde yeşil bir yaprağı çok küçük kesti. 'Şimdi uymayacak,' dedi üzgünce. 'O zaman bir tane daha keseriz,' dedi Sol Dede. 'Sabır, küçüğüm.' Ella yeni bir yaprak kesti ve tam yerine oturdu. Yeniden denemenin işin bir parçası olduğunu öğrendi.

Sonunda bütün parçalar hazırды. Ella ve Sol Dede onları tezgâha rengârenk bir yapboz gibi dizdi. Her parçayı kurşun çerçeveye yerleştirirken Ella nefesini tuttu. Bazı parçaların kırılması, bazılarına hafifçe vurulması gerekti. Pip yüksek bir raftan izledi, kıvrık kulağı seğiriyordu. Yavaş yavaş pencere şekillenmeye başladı.

Son para yerine oturduęunda Sol Dede, Ella'nın pencereyi kütüphaneye taşımasına yardım etti. Bir merdivene tırmandılar ve pencereyi kapının üstündeki boş çerçeveye yerleřtirdiler. Ella'nın kalbi heyecanla arpıyordu. 'İře yarayacak mı?' diye fısıldadı. Sol Dede gülümsedi. 'Güneři bekleyelim.' Geri ekildiler ve güzel pencereye baktılar.

Güneş bir bulutun arkasından çıktı ve camdan içeri süzüldü. Birden kütüphane zemininde renkler dans etmeye başladı: sarı bir güneş, yeşil bir ağaç, mavi bir kuş. Ella soluğunu tuttu. 'Bu büyü!' diye haykırdı. Çocuklar etrafına toplandı, parmaklarıyla gösterip güldüler. Pip renkli ışıkların peşinden koştu, çingırağı çınladı. Sol Dede kolunu Ella'nın omzuna attı. 'Başardın,' dedi.

Kütüphane neşeyle doldu. Rengârenk pencere içeri giren herkese hikâyeler anlattı. Bazen güneş kuşu uçuyormuş gibi gösterdi. Bazen ağacın yaprakları zümrüt gibi parıldadı. Ella yere oturdu ve renklerin hareketini izledi. Gururlu ve mutlu hissetti. 'İyi işçilik zaman alır,' dedi yumuşak bir sesle. 'Ve sabır,' dedi Sol Dede.

O günden sonra Ella her güneşli sabah kütüphaneye gitti. Renklerin kitapların ve zeminin üzerinde dans edişini izlemeyi çok sevdi. Pip sıcak ışık lekelerinde kestirdi, zencefil tüyleri parlıyordu. Ella penceresinin uzun yıllar neşe getireceğini biliyordu. Ve sabırla güzel şeyler yapabileceğini de biliyordu.

Ella, Sol Dede'nin atölyesinde çalışmaya devam etti. Arkadaşları ve ailesi için küçük pencereler yaptı. Her biri zaman ve özen istedi. Bazen hatalar yaptı ama hep yeniden denedi. Sol Dede onu gururla izledi. 'Gerçek bir cam ustası oldun,' dedi. Ella gülümsedi, aralıklı dişleriyle kocaman gülümsedi. Sabrın her şeyin anahtarı olduğunu biliyordu.

Ve böylece köy kütüphanesinin renklerle hikâyeler anlatan bir penceresi oldu. Güneş parladığında parlak kırmızılar, maviler ve sarılar odada dans etti. Ella iyi şeylerin zaman aldığını ve yeniden denemenin işin bir parçası olduğunu öğrendi. Sabrın güzel şeyler yarattığını öğrendi. Ve rengârenk penceresinin kütüphaneyi sonsuza dek neşeye dolduracağını biliyordu.